

HONDENHOTEL CASA

Dagopvang 3.0

Toen Anne de Vries (21) Hondenhotel Casa begon, had de coronacrisis juist haar tentakels om ons land geslingerd. Vakanties werden geannuleerd, iedereen maakte zich zorgen, maar Anne besloot te doen wat ondernemers nu eenmaal doen: vol vertrouwen naar de toekomst kijken. Om die toekomst veilig te stellen richt ze zich voor een belangrijk deel op dagopvang. Niet 'gewoon' doggy daycare, maar dagopvang 3.0.

TEKST EN FOTO'S: JANINE VERSCHURE

In de zomer van 2020 gaf de voormalig eigenaresse van Dierenhotel Deurne aan dat ze ging stoppen met haar bedrijf. Anne werkte al vier jaar bij het dierenhotel, was in het bezit van de benodigde diploma's én van een enorme dosis hondengevoel. Er was één 'maar': de coronacrisis. Toch besloot Anne de stap te wagen.

Behoeft

Inderdaad: Anne is jong, maar zou dat een belemmering mogen zijn om je dromen waar te maken? In september 2020 nam ze het bedrijf over en doopte het om tot Hondenhotel Casa. Kort nadat ze besloot om de stap te nemen, werd de tweede lockdown van kracht; het moge voor zich spreken dat die niet bepaald als geroepen kwam. Als we Hondenhotel Casa bezoeken is het eind februari. Het hele land is in chagrijn gedompeld vanwege de minimale versoepeling van de lockdown, maar Anne loopt stralend tussen de honden. Ze ziet de toekomst vol vertrouwen tegemoet. "Ik heb natuurlijk het geluk dat ik geen medewerkers in dienst heb", vertelt ze. "Ik kan het bedrijf in mijn eentje draaien en in mijn geval is het niet zo dat ik een gezin te voeden heb. Veel klanten die hun hond hier brengen ken ik al jaren en gelukkig blijven die ook gewoon komen. Sterker nog: de dagopvang draait eigenlijk best goed. Er is hier nu elke week een vaste

ploeg honden en bijna wekelijks melden zich nieuwe klanten. Ik wil in de toekomst voor een belangrijk deel blijven inzetten op die dagopvang, ik merk dat er behoefte aan is."

Gemêleerd gezelschap

Als we een kijkje nemen op het veld waar de dagopvanghonden zich aan het vermaken zijn, valt direct op dat het gezelschap honden nogal divers is. Van Shih Tzu en Franse Bull tot kruising Herder/Boerboel; een volwassen ongestreerde Duitse Herder reu, een Amstaff die rustig toekijkt vanaf de zijlijn en een doldwaze Weimaraner pup die de boel op stelten probeert te zetten. Anne vertelt dat ze de Amstaff die zojuist nog deel uitmaakte van het groepje, er even uit heeft gehaald toen ze mij welkom heette. "Die mag alleen met andere honden als ik erbij ben, en met een muilkorf aan. Maar hij doet het prima en vindt het leuk in de groep."

"Omdat elke hond een kans verdient"

Als we dit zien en horen, begrijpen we waarom die dagopvangklanten Hondenhotel Casa zo goed weten te vinden. Anne richt zich op de hondenbezitter die niet 'gewoon' behoefte heeft aan





↑
Kruising
Boerboel/
Duitse Herder

dagopvang, maar aan opvang met oog voor – en kennis van de individuele hond. Inderdaad: dagopvang 3.0. “Mijn slogan is niet voor niets: Waar ze écht even hond mogen zijn”, zegt Anne. “Ik discrimineer niet op basis van ras, maar wil elke hond een eerlijke kans geven. Zo deed de vorige eigenaresse van dit bedrijf dat ook, dat was altijd al de algemene werkwijze hier. Natuurlijk weet je als je een American Staffordshire Terrier of een Labrador Retriever in je bedrijf krijgt, heus wel in grote lijnen wat je kunt verwachten, maar ook binnen bepaalde rassen zijn er enorme verschillen. Zie je dat gestroomde teefje? Dat is Chica, ze is een kruising Boerboel met Duitse Herder. Ze was van een klant die haar hier bracht vanwege een verbouwing, en haar nooit meer kwam ophalen. Het verhaal was dat hij een tijdje in detentie moest, zijn huis kwijt was en geen geld meer had. Ook niet om de pensioenrekening te betalen, trouwens. Kortom: niet bepaald een hond met een fijne achtergrond en ook van een combinatie van rassen waar veel mensen huiverig voor zijn. Ik ben op zoek gegaan naar een nieuwe eigenaar, en ze heeft nu een fijne plek gevonden. Bij mensen die haar graag elke week hier brengen in de dagopvang. Ze is super sociaal, speelt met de andere honden en heeft het reuze naar haar zin hier. Veel mensen zouden zo'n hond geen kans hebben gegeven, maar hier krijgt ze die wel. Omdat ik vind dat elke hond een kans verdient.”

Niet blaffen

Nou is het helaas ook weer niet zó mooi, dat elke hond die kans dankbaar aangrijpt. Anne vertelt dat het ook echt wel een paar keer is gebeurd dat ze een hondeneigenaar moest teleurstellen. “Er was hier een keer een Duitse Staande die niet

ophield met blaffen. Een hond die constant blaft, dat geeft te veel onrust in het hotel. Ik heb echt geprobeerd om hem dat blaffen af te leren, zoals ik dat eigenlijk altijd doe. Elke hond die hier komt, leert dat hij niet mag blaffen. Ik corrigeer hem op afstand en als hij niet luistert, ga ik naar hem toe. Let wel: dat corrigeren gebeurt verbaal, hè, je kunt een hond gewoon het commando ‘stil’ leren, door hem te belonen als hij zijn mond houdt. Bijna alle honden leren zo al vrij snel dat ze moeten zwijgen, maar als een hond blijft blaffen, past hij helaas niet in dit bedrijf. Ook hadden we een keer – dat was ruim voordat ik het bedrijf overnam – een Amstaffkruising die het hek vernielde en een andere hond aanviel. Dat was toevallig een Amstaff. De honden grepen elkaar en dat was best heftig. Gelukkig vielen de verwondingen mee. Toch heb ik de eigenaren van de hond die het hek vernielde, moeten vertellen dat ik het niet aandurfde om hem hier langer te blijven ontvangen. Omdat ik bang was dat hij nogmaals zou ontsnappen, maar vooral ook omdat dit voor de hond zelf geen fijne omgeving was. Gelukkig hadden ze er begrip voor.”

Als alles weer normaal is

Anne vertelt dat haar oud-werkgever het laatste jaar voordat ze het hondenhotel van de hand deed, bijna nooit meer aanwezig was. “Ik draaide het bedrijf in mijn eentje”, zegt Anne. “Wat dat betreft is er eigenlijk weinig veranderd nu ik eigenaar ben.” Net als haar oud-werkgever huurt Anne het pension. De gebouwen, speelvelden en hondenverblijven huurt ze van de familie Adriaans die hun woonhuis hebben op het perceel. “Het liefst zou ik straks, als alles weer normaal is de dagopvang uitbreiden naar 30 tot 35 honden per dag”, vertelt Anne. “Ik hoop dat ik dat na de coronacrisis, als de mensen straks ook weer op vakantie kunnen, kan realiseren. Het fijne is dat vrijwel alle dagopvangklanten hun hond hier ook brengen als ze op vakantie gaan. Groot voordeel is dat je dan klanten – en hun honden – al kent. Daar heb je al een persoonlijke band mee opgebouwd. De honden kennen mij en de regels hier, dat werkt gewoon ontzettend fijn. Natuurlijk zou het best kunnen dat ik in de vakantieperiode straks wél personeel nodig heb, dan kan ik het misschien niet in mijn eentje aan. Maar ik ben wel vast van plan om hier zelf elke dag aanwezig te zijn. Simpelweg omdat het fijn is om hier te zijn!” ←

→
Om in de directe omgeving potentiële klanten te attenderen op haar bedrijf, liet Anne deze ‘beurtbalkjes’ maken. Inderdaad: voor op de boodschappenband in de supermarkt.

